

Анотація дисципліни «Креативна урбаністика»

Урбаністика як комплексна дисципліна, що розглядає процеси розвитку різноманітних міських систем та феномен становлення й розвитку самого міста як складної системи на рівні взаємодії між підсистемами та її мешканцями, які виступають в якості основних суб'єктів життєдіяльності, в сучасних умовах переходу до інформаційної ери, зазнає відповідних трансформацій. Відбувається відхід від традиційної для індустріальної доби парадигми, що розглядала місто як «велике підприємство», яке працює на підставі планової економіки, з високим рівнем визначеності, з можливістю відтворення відповідних структурних підрозділів та комунікацій, спрямованих на виконання певного завдання. Проте сучасна тенденція щодо загальної децентралізації на фоні інформатизації всіх процесів привела до переведення кожної міської підсистеми до розряду автономних суб'єктів, виокремлення автономних напрямків, кластерів, узагальнивши та увібравши попередні напрацювання з розвитку міської інфраструктури, міського девелопменту, та міської економічної сфери. При цьому одним із провідних підходів до сучасної урбаністики стає саме креативний підхід, що обумовлюється інноватикою, системою організації та впровадження нововведень. Цими положеннями визначається місце та роль дисципліни «Креативна урбаністика» в процесі підготовки спеціалістів-філософів.

При вивченні дисципліни мається на меті сформувати у студента цілісне уявлення про потенційну можливість вирішення переліку питань, що входять до проблемного поля сучасної урбаністики на основі інноваційного підходу, тобто на основі відходу від традиційних парадигм та концепцій. При цьому розвиток як системи міста в цілому, так і його складових підсистем розглядається в межах проектної діяльності, де ціль проекту є вирішення проблеми, а сам процес вирішення має певну логічну структуру: Ціль може бути досягнуто за умови виконання переліку завдань, тобто вирішення певних підпроблем. При цьому суб'єкт свідомо обирає систему «червоних ліній», перетинати які йому не дозволяють його життєві принципи: мораль, закон, віра тощо. Ця матриця принципів обумовлює підходи до розв'язання проблеми та обрання напрямків діяльності. Важливу роль у загальній проектній технології відіграють засоби, які в більшості випадків обумовлюються усвідомленням наявних у розпорядженні ресурсів (фізичної сили, фінансів, інтелекту та інш.). Використання ресурсів передбачається в межах певних організаційних форм (інститутів та механізмів) із застосуванням відповідних прийомів. Таким чином, системна взаємообумовленість всіх елементів технології забезпечує її внутрішню

логіку та рівень ефективності використання технології. З іншого боку, якісно-кількісна зміна одного із елементів неодмінно призводить до трансформації всієї системи. Це надає потенційну можливість для широкого впровадження інноваційного підходу: змінюючи один або кілька елементів технології можна отримати принципово новий результат. Таким чином, в рамках вивчення дисципліни проходить підготовка спеціаліста, здатного пріоритетом (життєвим принципом) своєї діяльності зробити знаходження альтернативних технологій для вирішення проблем розвитку міста. Для цього у сучасного спеціаліста є безліч ресурсів, і їхнє коло кожного дня неспинно розширюється: в нагоді стають все нові і нові матеріали; новітні виробничі та соціальні технології. На особливу увагу заслуговують ІТ-технології та новітні засоби комунікації; робототехніка та нанотехнології, генна інженерія та досягнення в напрямку створення штучного інтелекту. Окремо розглядаються питання екологічної проблематики та створення екосистем, комплексів з відновлюваної енергетики.

Підчас навчання більшість практичних завдань спрямовані на вирішення актуальних проблем розвитку конкретного міста: формування альтернативних стратегій його розвитку в контексті геополітичних трендів; створення їхніх комбінацій на підставі модульного підходу та варіативних моделей як похідних від змінних обставин. Акцентується увага на формуванні навичок громадської самоорганізації, командної та індивідуальної креативно-комунікативної мобільності; інноваційної роботи в напрямку законотворчих громадських ініціатив, формуванні тимчасових творчих колективів; новітніх ефективних формах креативної проектної роботи, мережевих формах онлайн та офлайн співпраці; системної роботи з пошуку альтернативних джерел фінансування проектів. Вивчення дисципліни спрямоване на формування нової культури життєдіяльності у сучасному соціумі.